

ŽELEZNIČAR.

Splošne železničarske organizacije za Jugoslavijo.

Štev. 19.

V Ljubljani, 18. oktobra 1919.

Leto XII.

Železničarjem v Sloveniji!

Že od 6. t. m. razpravljajo zastopniki jugoslovanskih železničarjev, v kolikor so organizirani v „Savezu saobračajnih in transportnih radnika i službenika Jugoslavije v Zagrebu“, kateremu pripada tudi „Splošna železničarska organizacija za Jugoslavijo v Ljubljani“, z ministerstvom saobračaja v Beogradu, katero zastopa načelnik mašinskega oddelka gosp. inž. Pavlovič, o ureditvi službenih in gmotnih razmerah jugoslovanskih železničarjev. Razprave so dolgotrajne, kar je pač umevno, če se upošteva tako naše razdrapane politične razmere kakor tudi velike razlike med posameznimi pokrajinami, katere je treba postaviti na enotno podlago. To so takoj uvideli in lojalno priznali naši zastopniki kakor tudi zastopnik ministerstva, in vsled tega naj bodo železničarji uverjeni, da se bo za njih koristi zavzela naša organizacija z vso svojo silo, upoštevajoč seveda kritično stanje države.

Lahko bi sicer tudi naši zastopniki nastopili povsem drugo pot, in sicer pot demagogije, katera je lažja in odklanja vsaka odgovornost ter množi momentano populariteto, toda tega ne bodo storili, ker smatrajo tako početje pregrešnim in je prepustčajo „Zvezi jugoslov. železničarjev“, katera pač rabi populariteto nerazsodnih ljudi, če se hoče še nekoliko časa vzdržati na političnem pozorišču.

Ko je neodgovorna in brezvestna svojat doznala, da naši zaupniki, pozvani na dogovore, razpravljajo že osem dni v ministerstvu, se je vnela njih žilica in v naglici so zbobnali nekaj svojih mamelukov iz Ljubljane, Zagreba, Sarajeva, Niša in Belgrada, da s tem preslepe svoje verne ovčice in padejo železničarjem v hrbet. Kot pravi kapi-

talistični podrepniki so smatrali svoji dolžnosti, priskočiti kapitalizmu na pomoč in organizirati krumirstvo v prid svojim sebičnim namenom in v škodo splošnosti. Ni jim bilo na tem, da nastopijo za koristi tistih, katerim se pod vsem mogočnimi krinkami usiljujejo, temveč izvohuniti so hoteli, kaj naši zaupniki delajo in kakšen je uspeh njihovega dela, da bi potem po stari navadi javnosti natvezali z mogočno gesto svoj uspeh in ugled. Toda gospodje so se temeljito zaračunali, in prav radovedni smo, s kakimi sleparijami se bodo predstavili svojim ovčicam.

Po osem dnevnih razpravah, tekom katerih so bila že vsa splošna vprašanja rešena, je gospod načelnik Pavlovič naši delegaciji naznanil, da je prišla še neka druga delegacija v isti zadevi na razprave in da je dobil od gosp. ministra Draškoviča nalog, da se tudi ž njo dogovarja. Pojasnil je, da misli razprave tako urediti, da bi razpravljali en dan z našo, drugi dan pa z „žolto“ delegacijo. Naši zaupniki so seveda takoj izjavili, da iz te moke ne bo kruha in da nimajo prav nič proti temu, če se mu zdi potrebno, se z gospodi razgovarjati; toda to ne sme iti na račun časa naše delegacije. Če bi vztrajal na svojem stališču, bi oni to smatrali za prekinjenje razgovorov in bi seveda prepustili posledice njegovi odgovornosti. Ker g. načelnik sam ni hotel dati zadovoljivega odgovora, so naši delegati takoj odposlali dva svoja zastopnika, katere je spremil g. načelnik, k ministru, ter sta mu pojasnila naše stališče osobito glede naših zahtev, od katerih ne odstopimo pod nobenim pogojem. Razgovori z „žolto“ deputacijo nas ne tangirajo in ne smejo imeti nobenih zlih

posledic za celoto železničarstva. Gospod minister je brez ugovora priznal opravičenost stavljenе zahteve in pozval gosp. načelnika, da nemoteno nadaljuje započeto delo z našo delegacijo. Naša delegata sta se mu zahvalila ter odšla. Delo se je takoj nato nadaljevalo brez ozira na „žolte“.

Stališče, ki je je naša delegacija zavzela, je bilo edino pravilno, in konec razprav bo sijajno dokazal, da drugače ni moglo biti. Naša delegacija zastopa 50.000 organiziranih železničarjev, to je ljudi, ki so po 5, 10, 20 in 30 let v svoji organizaciji neumorno delali za dobrobit železničarstva, in če sedaj zastopajo na merodajnem mestu koristi celokupnega stanu, potem bi bilo pač smešno, če bi v tem važnem trenutku pritegnili k razpravam nekaj širokoustih mladičev, katerim so splošne koristi deveta briga.

Kako resno je delo „žoltih“ dokazuje že dejstvo, da so prišli povsem nepripravljeni na dogovor, in ko so videli, da jim njih nakana ne uspe, je njih duševni vodja Deržič po Beogradu širokoustil, da nimajo časa za dolgotrajne razprave, temveč da bodo enostavno zahtevali odgovor na svojo spomenico, katero so pred 7 meseci vložili. Kdor tisto spomenico pozna, pozna vse in najbolj poštene namene duševnih vodij žolte Zveze.

Železničarji! Kakor že nešteto krat, tako tudi sedaj lahko opazujete in razsojate, kje so vaši prijatelji in kje vaši sovražniki. Nobeno sredstvo ni tako nizkotno, da bi ga svojat ne izrabila vam v škodo, če se nadeja dobička za sebe in za njih krumirsko organizacijo.

Železničarji! Vaše povsem opravičene zahteve stoje pred neposrednim uresničenjem in so od ministerstva načelno priznane, le nekaj dni še in obelodanjene bodo naredbenim potom, prešle bodo iz dolgoletne želje v živo kri in meso kot plod dolgoletnega smotrenega delovanja organizacije, katero ste sami ustanovili in jo jačili v bratskem stiku z delavstvom vsega sveta. Na mesto naših ne-

posrednih sobojevnikov v bivši Avstriji so stopili naši bratje v Srbiji, Vojvodini, Bosni in Hercegovini itd., toda cilj je ostal in čas ni več daleč, ko se uresniči to, kar smo vedno pričakovali kot končni cilj svojih želja. Seveda gori omenjena naredba ne bo vsebovala rešitev delavskega razreda iz spon kapitalistične družbe, vendar pa bo lep korak naprej, kateremu bodo kmalu sledili še drugi in lepši.

V edinosti je moč! To nam ostane geslo in zmaga bo naša.

Toda, železničarji, z uresničenjem naših najnujnejših zahtev naše naloge še dolgo niso končane in največja in najusodepolnejša opustitev bi bila, če bi odložili orožje v shrambo, to se pravi, če bi omalovaževali pomen in moč organizacije. Nasprotno je naša najsvetejša dolžnost, da jo izpopolnimo in poglobimo. Nujno potrebno je pa tudi, da gojimo neprestani stik z bratskimi organizacijami vseh strok, katere morajo biti v naših odnosih ravno tako poučene kakor mi o njihovih. Danes stojimo s puško ob nogi in v tem stanju bomo še dolgo, toda o tem morajo biti točno poučeni vsi naši sodruzi, če hočemo, da nam morda nehotе in nevede ne padejo v hrbet. V Srbiji se zbirajo rezervne armade delavstva, predstavniki kapitalizma jih vabijo ne oziraje se na narodnost in vero in dobrodošel jim je Nemec kakor Madjar, katolik ali mohamedanec, samo če ga bodo mogli uporabiti v slučaju odločnega nastopa domačega delavstva. Organizira se krumirstvo. Sodrugi, vaša naloga je, da o tem pojavu poučite sorodne stroke, posebno pa kovinarje. Nihče naj se ne da izrabljati in naj ne naseda vabljivim kapitalističnim limanicam. Za vse stroke, ki prihajajo pri železniški službi v poštev, je Srbija začasno zaprta in nihče naj tam ne jemlje dela, dokler ni naše gibanje povoljno zaključeno.

Živela mednarodna solidarnost!

Železničarji, bodite pozdravljeni!

**Uprava in delegati Saveza šaobračajnih i transportnih radnika
i službenika za Jugoslavijo.**